

שיאריה ישראל

דברי תורה וסיפורים מרבינו

הרה"ק רבי ישראל דוב בער מזוילעדניק וצוק"ל

יד"ל ע"י מוסדות 'שאריה ישראל' וזוילעדניק בעיר קאראסטין אוקריינא

גיליון פ"ז
ראש השנה
תשפ"ד

אור התשובה

ליקוטים מדברי רבינו בעניני תשובה שלימה

התשובה כשהוא באופן כזה לעצמותו יתברך שהוא למעלה משום ידיעה, אז יוכל להיות מחוק או מרוק ברחמיך הרבים, ולא על ידי ייסורים (ראה ברכות יז.), אבל לא ככל עת וזמן יכולים להגיע לבחינה זו שהוא בחינת יום הכיפורים, שעבודתו ככה גדול שייכנס לפני ולפנים כנ"ל (יומא סא.), על כן צריך להיות בחינת יסורים למרק החטאות.

ולכן אומרים ביום הכיפורים מחוק או מרוק ברחמיך ולא על ידי יסורים, מפני שאז מאיר בחינת כתר [ראה עבודת יום הכיפורים להרמ"ק אות טז, ובסידור הרב ליום הכיפורים], ולכן אומרים קדושת כתר בכל התפילות של יום הכיפורים.

(עמוד לד)

אור המועדים

דברי תורה מרבינו בתוספת ביאור בסוגריים מרובעות

אך באמת ענין הדי' בחינות של סדר התקיעות, והדי' בחינות של ארבעה בנים אחד הם, דענין התקיעה הוא מרמז לצדיקים, ושברים מרמז לבינונים, שיש להם גם כן לב נשבר, והתרועה מרמז לרשעים גמורים על דרך "תרועם בשבט" וכו', או להיפך שברים מרמז לרשעים על דרך "שבור זרוע רשע", וכלי חרס שבירתן מטהרתן. ותרועה מרמז לבינונים, כי תרועה מלשון התחברות כי בינוני יש לו גם כן התחברות לקדושה, ותקיעה גדולה היא גם כן מרמז לצדיקים.

רק שצריך להבין ההפרש שבין תקיעה הראשונה המרמז גם כן לצדיקים, ובין תקיעה גדולה, והוא שצדיק האמת, הוא מה שנקרא בשם העולם לצדיק והוא מנהיג הדור, רק שיש להם איזה נדנדוד לגרמיה, היינו הגם שיש בידו כח להתפלל על ישראל, והוא אינו מתפלל רק על אותן הסרים למשמעתו וכו', אבל תקיעה גדולה הוא מרמז לצדיק אמת, שכל עסקיו הוא שלא לגרמיה כלל, רק על דרך "למעני למעני" וכו' כדאיתא בתיקונים וכו'. ובאמת אפילו אנשים הדיוטים ואומנים שעוסקים כמלאכתן כלילה, ונזכרים על תפלת ימים נוראים ויש להם שבירת הלב [צובראכן קייט] - שם הוא השראת השכינה ביותר, מאצל הלומדים בלי הכנעה וד"ל.

(שער הזמנים דרוש לד"ה)

זמני כניסת ויציאת השבת והחג

קאראסטין	אנטוורפן	לונדון	ניו יורק	בני ברק	ירושלים	
7:02	7:30	7:00	6:47	6:25	6:10	כניסת השבת
8:25	8:41	8:02	7:52	7:21	7:20	יציאת השבת
8:46	9:11	8:23	8:14	7:56	7:59	רבינו תם

אור ההלכה

פסקי הלכה קצרים בהלכות שבת

ממצוא חפצין (ב)

אין להטיל גורלות בשבת, ואפי' לצורך מצוה, ואפילו באופן שלא היה יכול לעשות זאת מערב שבת, לכן ילדים הלומדים במסגרות שונות כחברת תהלים ומתמידים וכדו' - אין לחלק להם פרסים ע"י הטלת גורל.

טוב להימנע ממשחקים שבהם משתמשים בכסף מדומה, והוא הדין בכל משחק שיש בו ריוח והפסד, כגון משחק הסביבון או משחק זוג או פרט.

משחקים כמו שח-מט וקלפים וכדו' - מותר לשחק בהם בשבת, אולם יש להיזהר שלא להפריד בסוף המשחק את הכלים או הקלפים השונים לפי סוג או צבע, מכיון שיש בזה איסור ברירה. להפריד הכלים או הקלפים כדי לשחק בהם שוב מותר.

פסקי ההלכות אינם אלא לעורר את לב המעיין

אור העבודה

פנינים מרכיני בעניני דרכי עבודת ה'

אחר קבלת הצער מכל פרטי הדברים שבעולם הזה שנעשה בהם בחינת אש נחשים ועקרבים, עד שנשכח כל העונג דיש ודבר שהיה בזה, נעשה נקי ותטהר רוחו ונפשו כדבר הנמרק באש שתסיר כל חלודה, וכמו כן נמצא בעבודת ה' למטה, והוא כשיעשה חשבון ברור ואמיתי מירידת נשמתו ממקום גבוה וכו', יראה איך שרע ומר עזבו את ה', חי החיים, ממש מכל פרט יתמדר, ונעשה לו מזה גופא צער עמוק, עד שמואס באמת כל תאוה, ונמצא מזה שחום התאוה שורפת ומכלה כל מיני עונג והרגשה בהיפוכו בצער עמוק מדיחוקו וכו', וד"ל.

(עמוד צט)

יומא דהילולא

יום שבת קודש א' תשרי - הרה"ק ר' יצחק מאיר מקופישניץ בהרה"ק ר' אברהם יהושע העשיל זצ"ל

יום א' ב' תשרי - הרה"ק ר' ישראל מסטאלין בהרה"ק ר' אשר מסטאלין זצ"ל
הרה"ק ר' ברוך מרדכי מקוידנוב בהרה"ק ר' שלמה חיים זצ"ל

יום ב' ג' תשרי - הרה"ק ר' שמעון נתן נטע בהרה"ק ר' דוד צבי שלמה מלעלוב זצ"ל
הרה"ק ר' אהרן יחיאל מקוזניץ בהרה"ק ר' ירחמיאל משה זצ"ל

יום ה' ו' תשרי - הרה"ק ר' אריה לייב משפאלי ב"ר ברוך זצ"ל
הרה"ק ר' מרדכי מטאלנא בהרה"ק ר' דוד זצ"ל

יום ו' ז' תשרי - הרה"ק ר' מנחם נחום ממקארוב בהרה"ק ר' מרדכי מטשרנוביל זצ"ל

אור הצדיקים

סיפור לראש השנה

תוך דקות ספורות התרוקן בית המרזח, ורק חפציהם האישיים של החיילים נשארו מוטלים כאבן אשר אין לה הופכין.

החיילים היו כה מבוהלים עד שאפילו לא נעצרו להצדיע בפני קציניהם. לבסוף יצא המפקד הראשי והרעים עליהם בקולו ורק אז הם התאושו קמעה. לשאלתו, פתחו החיילים את פיהם וסיפרו את אשר עבר עליהם:

כאשר הטיבו את נפשם בין בבית המרזח, וזללו מכל הבא אל היד, החלו לשלוח יד גם בחפצי הבית. לפתע הופיע בפתח הבית זקן אחד שהיה נראה כמו מלאך אלוקים וצעק עליהם בשפה בלתי מוכרת: "פחדך", "פחדך", ואימת מות נפלה על כולם. הם לא ידעו מה קרה להם, גופם רעד מפחד, ואף עתה בקושי הם יכולים לעמוד על רגליהם.

המפקד הבין כי האיש בעל הזקן הלבן הוא איש קדוש. הוא ציווה עליהם ללכת בעקבותיו, והביא אותם חזרה לבית המרזח. כאן צוה עליהם להוריק את כל הכסף שהיה בכיסיהם, כדמי תשלום על מה שזללו וסבאו, וכן על הנזק הרב שגרמו לבית המרזח. הוא גם העניש אותם בעונש חמור על הצער והפחד שגרמו לפונדקאי והפונדקאית. לאחר מכן הוא הוביל אותם אל הרב, שם התנצלו על התנהגותם המבישה ובקשו את סליחתו, ורק אז פג מעליהם אותו פחד מסתורי.

הפונדקאי העניי ישב בסיכומו של יום ומנה את כל הכסף שזימן לו בורא העולם. לא רק שהוא כיסה את כל החובות, את דמי הנזק ואובדן הרכוש, אלא נשאר להם עוד סכום כסף הגון כדי להשיא את בתם הבכירה. הם הודו ושבחו לבורא יתברך על שהפך להם את הנזק והחורבן לישועה אמיתית.

לעשות. ברכי הפונדקאי כשלו מפחד אף הם. כל עמלו והונו נמוגו בעשן ומי יודע מה יעשו עוד חיילים פראיים אלו. רק, חלילה, שלא יערכו עוד "פוגרום" ביהודי העיירה!

הפונדקאי אץ מיד אל בית-המדרש וניגש אל הרב שישב עדיין מעוטף בטלית ומעוטר בתפילין. בעינים דומעות ורועד כעלה נידף תינה הפונדקאי לפני הרב את כל צרותיו.

הרב קם מיד ממקומו ופנה יחד עם הפונדקאי לבית המרזח. בכניסה לבית המרזח נעצר הרב ליד הדלת, הוא הסתכל במבט חודר ונוקב על החיילים המשתוללים, ובהתלהבות עצומה, קרא

הופיע בפתח הבית זקן אחד שהיה נראה כמו מלאך אלוקים וצעק עליהם בשפה בלתי מוכרת: "פחדך", "פחדך", ואימת מות נפלה על כולם

בכל כוחו משפט המופיע בתפילות ראש השנה: "ובכן תן פחדך!"

שלוש פעמים רצופות קרא הרב את המלים הללו, ולפתע תקף פחד עז את כל החיילים שישבו אותה שעה בבית המרזח בראותם את דמותו האצילה של הרב עם זקנו הלבן כשהוא מעוטף בטלית ומעוטר בתפילין, וצועק בכל כחו "ובכן תן פחדך!"

אימה מוזרה נפלה על כל החיילים. מיד לאחר כך, החלו נמלטים כל עוד רוחם בם, מי דרך הדלת ומי דרך החלון.

בעיירה קטנה חי לו פונדקאי שמצא את מחייתו ממכירת משקאות חריפים ומיני תבשיל. את משקאותיו הוא היה מוכר לכפריים אשר ששו על ה"טיפה המרה", וגם על הדגים המתובלים בפלפל חריף שהפונדקאי היה מכין מעשה אומן.

הימים הנוראים קרבו, והפונדקאי, בהיותו יהודי ירא שמים, היה מבלה עתותיו יותר בבית המדרש מאשר בבית מרזחו. הפרנסה היתה דחוקה, בת מבוגרת היתה לו, אך מנין יקח את כספי הנדוניא עבורה? הוא התפלל אפוא מלב שבור ורצוף וקיווה כי ה' בהיותו כל יכול יוכל להביא תשועה גם למצבו העגום.

בשבתו כך בבית המדרש, פיו ממלמל פרקי תהילים ואגלי דמעות יורדים על לחייו, שמע שיחת רעים בין שני חנוונים. הם דיברו על גודו צבאי העומד להגיע אל העיירה לתמרונים, וכי הם לבטח ירכשו מוצרים רבים.

כשמע זאת הפונדקאי הוא סיים את פרקי התהלים בלב שמח, והזדרז לבשר את הבשורה הטובה לבני ביתו. אחרי שיקול דעת עם אשתו הוא החליט לנצל את כל כספי החסכונות, וכן ליטול כמה הלוואות ובסכום זה להכין מלאי ניכר של מיני משקאות ומאכל לאנשי הצבא האמורים לפקוד את בית המרזח. הם קיוו כי בכסף שישתכרו יוכלו להשיא את בתם המבוגרת.

ויהי היום והפונדקאי חוזר מבית המדרש, והנה אבוי! מה חוזות עיניו? חורבן והרס בבית המרזח, הבית מלא אנשי צבא שיכורים, שסבאו וזללו את כל מה שהיה בבית המרזח. לא-די שלא שילמו על מה אכלו ושתו, הם עוד החלו לשלוח יד ברהיטים ובחפצים, שברו והרסו מכל הבא ליד. זגוגיות מנופצות עם שברי כסאות התגוללו על רצפת החדר; החיילים שתו וחזרו ושתו וודקה ואכלו דגים ממולאים והשתוללו ככל אות נפשם.

הפונדקאית העניה פרכה את ידיה מרוב צער וכאב ולא ידעה מה

אור הישועות

סיפורי ישועות ומופתיים מרבינו

✽ 'דער וואס וועט נאר אנכאפן מיין קלאמקע וועט געהאלפן ווערן' ✽
[-מי שרק יגע בידית דלתי יושע]

בעיר זיטומיר התגורר יהודי שהיה שאר בשרו ואחינו של רבינו, ושמו ר' אלטער. מחמת שהיה ירא שמא יתפסוהו ויקחוהו לעבודות הצבא, ברח אל דודו רבינו שבווילעדניק וישב בביתו נאווה קודש.

פעם קרא אותו רבינו לחדרו וביקש ממנו שיקח קמצוץ טבק ויתנהו בתוך מקטרתו, והוסיף: וכל שונאיך ומבקשי רעתך יעלו בעשן שיעלה מן המקטרת וימוגו עימו.

אחרי כן חזר ר' אלטער לביתו שבזיטומיר, וכשהגיעו לעירו סיפרו לו כי באותו יום שבו פטים רבינו את מקטרתו, שכרו המגייסים עגלה שיסעו עימה מזיטומיר לוויילעדניק כדי לגייסו לצבא, והי כאשר יצאה העגלה מן העיר זיטומיר סירבו הסוסים להמשיך בדרכם, וכל האמצעים שנקטו לא הועילו להזיזם ממקומם.

נתייאשו המגייסים מהסוסים האלו ושכרו בעל עגלה אחר, אבל גם הפעם נשאר הסוסים עומדים בשערי העיר כנטועים במקומם. אז נוכחו כולם לראות כי יד ה' עשתה זאת, ומשכו ידיהם מעסק ביש זה וחזרו העירה.

פעם באו אל רבינו חמשה חסידים מהעיר סטאראדוב לשהות בצל קורתו ולהתבשם מקדושתו, טרם פרידתם ציווה עליהם רבינו שילכו לסופר סת"ם שיבדוק את התפילין שלהם, והוסיף להם: אם אינכם רוצים לשאת בהוצאות הבדיקה, הריני מקבל עלי את כל הוצאות הבדיקה.

נענה אחד מהם ואמר לרבינו כי התפילין שלו אינן זקוקות לבדיקה, היות וקודם הנסיעה מסר את תפיליו לבדיקה אצל הסופר בעירם.

השיב לו רבינו: אף על פי כן רצוני שכולכם תבדקו את התפילין. עשו החסידים כדברי רבינו, ולתדהמתם מצא הסופר כי כל התפילין היו פסולות.

חזרו החסידים אל רבינו ושאלוהו לפשר הדבר, וכיצד יכול להיות שהסופר שבעירם, שידוע כירא שמים, ואף משמש בעירם כשוחט ובודק יכשילם בתפילין פסולות. ענה להם רבינו: אויב ער איז א' שוחט... [-אם הוא בכלל שוחט...], ולא רצה רבינו לסיים את דבריו הקדושים.

מערכת גליון "שארית ישראל"
מצחלת לקוראיה ולכל בית ישראל
שנה טובה ועתקה
כתובה וחתיעה טובה

מי שיש באמתחתו דברי תורה, סיפורים או עובדות מרבינו הק', נשמח אם ישלחם אלינו y0527173945@gmail.com